

כי התניא דלא קפדינן בכי האי גוונא :

דתניא: אחת לי שמותר לשפוך, אם עשו עוקה, ואחת לי אם שמו בחצר גיסטרא [חצי כלי חרס] שמחזקת סאתים, או בריכה [חרץ רחב], ועריכה ספינה [סירה] קטנה.

ואף על פי שנתמלאו — אחד מכל הנזכרים — מים מערב שבת — שופכין לתוכן מים בשבת.

כיון שמדאורייתא ליכא איסורא כי אם בשופך בהדיא לרשות הרבים, רק שתקנו חכמים עוקה זכר לשבת שלא ישכח וישליכם להדיא לרשות הרבים.⁽⁶⁸⁾

אלא אי איתמר הכי איתמר:

אמר רבא:

לא שנו דאותן שאין להם עוקה סמוכה לעלייתם אסורין לשפוך, אלא כשלא עירבו בני העליות את החצר שבה העוקה.

אבל עירבו — מותרין.

ומפרשין לה: וכי לא עירבו — מאי טעמא לא שרי להו לשפוך?

אמר רב אשי: כיון שאין העוקה סמוכה

לעלייתן, אסורין משום גזירה, דילמא ירצו לשפוך מימיהם לתוך העוקה הרחוקה מהם, ואתי לאפוקי ממאני דבתים — שיבואו להוצים מכלי הבתים שהשופכין בהן — להתם [לעוקה, כדי לשפוך בתוכה].

וכיון שהיא בחצר שאינה מעורבת, נמצאו מטלטלין מביתם, לחצר שלא עירבה.

אבל אותן שהעוקה סמוכה לעלייתן, שופכין מימיהם בעליה, והן יורדין מאליהן לעוקה הסמוכה לה.⁽⁶⁹⁾

הדרן עלך כיצד משתתפין

פרק כל גגות

מתניתין:

כל גגות בתי העיר — רשות אחת הן ביחס לטלטול בשבת, על אף שהבתים הם רשויות חלוקות, שאין מטלטלים ביניהם אם לא עירבו יחד.

והיינו: מותר לטלטל מגג הבית של אדם זה לגג הבית של אדם אחר, כלים ששבתו בגג מבעוד יום.

ולא אסרו חכמים לטלטל מגג של אדם זה

דמכל מקום, זכור הוא על ידי עשיית הגומא ולא גזרו ביה [משנה ברורה].

69. תוספות. וביארו עוד דאין בכך איסור טלטול מבית לעוקה שבחצר שלא עירבה, אף שמכחו הן באין לשם. דלא אסרו טלטול על ידי "כחו" מבית לחצר שלא עירבה.

68. וכיון דאיכא הכירא על ידי עשיית הגומא, שרי [משנה ברורה].

וכיון דשרינן אפילו בנתמלא מים מערב שבת, מהאי טעמא יהא מותר נמי לשפוך כל מה שירצה, אף שהגומא מחזקת רק סאתים, ובודאי יצאו הנותרים לחוץ, וניחא ליה בזה כדי שלא יתטנף חצרו.